

РЕШЕНИЕ

№ 1196

гр. В. 09.09.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – В. 13 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и девети август през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Сияна Геннадиева

при участието на секретаря Цветанка Ив. Кънева
като разгледа докладваното от Сияна Геннадиева Административно
наказателно дело № 20223110202781 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл.59 и сл. от ЗАНН и е образувано по жалба на „Диагностика 2011“ ЕООД против Наказателно Постановление № 23- 0000140/21.03.2022г. на Директора на РД „Автомобилна администрация” - В. с което на основание чл. 178а, ал. 4, т. 1, пр. 1 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП) на жалбоподателя е наложена "имуществена санкция" в размер на 1000 (хиляда) лева за нарушение по чл. 24, ал. 1 от Наредба № Н-32 от 16.12.2011 г. за периодичните прегледи за проверка на техническата изправност на пътните превозни средства (Обн. ДВ. бр. 104 от 27.12.2011 г., изм. и доп.).

В жалбата се навеждат доводи за незаконосъобразност на атакуваното наказателно постановление (НП). Моли наказателното постановление да бъде отменено. В съдебно заседание въз.дружество се представлява от управител.

Въззиваемата страна не се представлява.

СЪДЪТ, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателствени материали, поотделно и в тяхната съвкупност, приема за установено следното:

От фактическа страна съдът приема за установено следното:

Жалбоподателят притежавал разрешение № 1280/23.04.2018г. за извършване на периодични прегледи за проверка на техническата изправност

на ППС, валидно до 08.05.2023г. на пункт за технически прегледи, находящ се в обл. В. с. К., ул. "В.Л." № 8. На 23.10.2021г. било издадено свидетелство за проверка № 0212/23.10.2021 г. на димомер за дизелови двигатели "Екотест ДМР 01 К", с идентификационен № 395 и одобрен тип 4158, внедрен в контролно-техническия пункт, при извършване на периодични прегледи за проверка на техническата изправност на ППС.

В 7-дневен срок от 24.10.2021 г. жалбоподателят не уведомил писмено изпълнителния директор на Изпълнителна агенция "Автомобилна администрация" чрез директора на Регионална дирекция "Автомобилна администрация" гр. Варна за настъпилата промяната и не приложил документите, които я удостоверяват – свидетелство за проверка № 0212/23.10.2021 г. на димомер за дизелови двигатели "Екотест ДМР 01 К", с идентификационен № 395 и одобрен тип 4158.

Нарушението било установено при извършена комплексна проверка на въззивното дружество на 18.01.2022г., резултатите от която били отразени в констативен протокол с рег. № 42-09-51-72/18.01.2022г..

АНО приел, че нарушението и било осъществено с изтичане на предвидения 7-дневен срок започващ на следващия ден след издаване на Свидетелството – 24.10.2021г. Правилно е било определена, че нарушението е било осъществено на 02.11.2021г. датата следваща изтичането на предвидения в закона 7-дневен срок за извършване на уведомяването.

За установеното нарушение св.Г. съставил против въз.дружество акт за установяване на административно нарушение, в който описал констатациите си и приел, че въззивникът е осъществил нарушение на чл. 24, ал. 1 ,от Наредба № Н-32 от 16.12.2011 г. на МТИТС във вр. с чл. 18, ал. 1, т. 10 от същата наредба.

При предявяване на акта, както и в срока по чл.44 ал.1 от ЗАНН възражения не били постъпили.

Въз основа на акта за установяване на административно нарушение било издадено процесното наказателно постановление с което административно - наказващият орган е възприел изцяло установеното което било квалифицирано като нарушение по.

По доказателствата:

Описаната фактическа обстановка съдът прие за установена въз основа на събраните гласни доказателствени средства, както и на писмените

доказателства по делото.

Съдът дава вяра на показанията на свид. Г. От тях се установяват обстоятелствата по извършената проверка, както и че е издадено ново свидетелство за проверка № 0212/23.10.2021 г. на димомер за дизелови двигатели "Екотест ДМР 01 К", с идентификационен № 395 и одобрен тип 4158 в стопанисвания от жалбоподателя контролно-технически, но за това обстоятелство не било подадено нужното уведомление. Такова не било подадено до извършване на комплексната проверка на въз.дружество. Показанията на свид.Г. изцяло намират подкрепа в събраните писмени доказателства и в този смисъл се явяват проверени по делото. Ценят се за подробни и вътрешно непротиворечиви, депозиран от незаинтересован по делото свидетел. По тези съображения свидетелските показания получават доверие от съда.

От свидетелство за проверка № 0212/23.10.2021 г. на димомер за дизелови двигатели "Екотест ДМР 01 К", с идентификационен № 395 и одобрен тип 4158 се изяснява, че въз.дружество е притежавало разрешение по чл. 148, ал. 2 от ЗДвП и чл. 16 от Наредба № Н32/16.12.2011 г. за извършване на периодични прегледи за техническа изправност на ППС, издадено на със срок на валидност до 08.05.2023 г.

От свидетелство за проверка № 0212/23.10.2021 г. на димомер за дизелови двигатели "Екотест ДМР 01 К", с идентификационен № 395 и одобрен тип 4158, приложима за периодични прегледи за проверка на техническата изправност на ППС, е издадено на 23.10.2021г. и от следващия ден тече срока за уведомяване.

При така установените факти съдът приема следното от правна страна:

При съставянето на АУАН и издаването на наказателното постановление не са допуснати процесуални нарушения от категорията на съществени, ограничаващи правото на защита и представляващи основания за отмяна на НП. При съставянето на АУАН са изпълнени изискванията по чл. 42 от ЗАНН относно задължителното му съдържание. Актът е съставен от оправомощено лице, предявен е за запознаване със съдържанието му на представител на нарушителя и му е връчен препис срещу разписка. В шестмесечния срок по чл. 34, ал. 3 от ЗАНН е издадено и обжалваното НП.

Същото отговаря на задължителните изисквания към съдържанието на този вид правораздавателни актове съгласно чл. 57, ал. 1 от ЗАНН, издадено е от материално и териториално компетентен орган. Налице е съответствие между установените факти и правни изводи в АУАН и в наказателното постановление.

Към датата на извършване на деянието нарушената материалноправна норма на чл. 24, ал. 1 от Наредба № Н-32/16.12.2011 г. гласи, че задължението за лицето по чл. 16 да уведоми писмено изпълнителния директор на Изпълнителна агенция "Автомобилна администрация" е настъпвало при промяна на обстоятелствата, удостоверени с документите по чл. 18, ал. 1 от Наредбата. Следователно към датата на деянието уведомителното задължение е настъпвало при промяна на обстоятелствата, удостоверени в кой да е от документите по чл. 18, ал. 1 от Наредба № Н-32/16.12.2011 г. С последващото изменение, приложното поле на разпоредбата не е за пръв разширено чрез добавяне и на обстоятелствата, удостоверени с документите по чл. 18, ал. 1, т. 10 от Наредба № Н-32/16.12.2011 г., а точно обратното – обхватът на разпоредбата е стеснен до изрично предвидените хипотези по чл. 18, ал. 1, т. 4 и т. 6 - 10, които обаче и преди това са били част от хипотезата на чл. 24, ал. 1 от Наредбата. Смисълът, в който трябва да се тълкува разпоредбата на чл. 24, ал. 1 от Наредба № Н-32/16.12.2011 г. е, че уведомителното задължение за лицето по чл. 16 е възниквало при промяна на обстоятелствата, удостоверени в документите по чл. 18, ал. 1, т. 1 – 11 от Наредбата. Това означава, че настъпването на промяна в обстоятелствата, удостоверени с документ по чл. 18, ал. 1, т. 10 от Наредба № Н-32/16.12.2011г., е факт, който и към датата на нарушението е пораждал правното задължение за писмено уведомяване в 7-дневен срок на изпълнителния директор на Изпълнителна агенция "Автомобилна администрация". По тези съображения разгледаното възражение е неоснователно.

Промяната в обстоятелствата, удостоверена с документ по чл. 18, ал. 1, т. 10 от Наредба № Н-32/16.12.2011 г., е настъпила на 23.10.2021 г., когато е издадено свидетелството за съответствие на димомер. Това означава, че процесният 7-дневен срок по чл. 24, ал. 1 от Наредба № Н-32/16.12.2011 г. за уведомяване започва да тече от следващия ден – 24.10.2021г. Правилно АНО е определил и датата на извършване на нарушението – 02.11.2021г. дата от

която въз.дружество е в забава за уведомяване на АА.

Както в АУАН, така и в наказателното постановление надлежно е индивидуализирано дружеството жалбоподател, описано е обстоятелството от обективна страна, придаващо му качеството на субект на нарушението, а именно притежаването на Разрешение за извършване на периодични прегледи за проверка на техническата изправност на ППС; описано е и конкретното обстоятелство, в което е настъпила промяна – издадено свидетелството за съответствие на димомер, както и че това обстоятелство е било удостоверено с документ по чл. 18, ал. 1, т. 10 от Наредба № Н32/16.12.2011 г. – процесното Свидетелство за проверка №0212. По ясен и несъмнен начин е описана датата, на която е настъпила промяна – 23.10.2021г., както и продължителността на срока за уведомяване – 7 дни. Описано е и самото поведение, представляващо изпълнителното деяние – "не е уведомил ИА "Автомобилна администрация" гр. Варна в законоустановения срок от 7 дни". Именно това е необходимият набор от фактически твърдения с оглед на правната квалификация на нарушението, които обуславят съставомерността на деянието и участието на санкционираното лице в осъществяването му, а следователно обуславят и редовността на описанието на нарушението. С оглед конкретно направеното описание в АУАН и в НП съдът намира, че правото на защита на жалбоподателя не е ограничено или препятствано, последният е своевременно уведомен за фактите, срещу които трябва да се брани, и е могъл да участва адекватно в процеса.

От събраните и проверени по делото доказателства се установява по категоричен начин, че жалбоподателят "Диагностика 2011" ЕООД е осъществил нарушението по чл. 24, ал. 1 от Наредба № Н-32/16.12.2011 г. На първо място дружеството жалбоподател е лице по чл. 16 от Наредба № Н-32/16.12.2011 г., тъй като притежава разрешение за извършване на периодични прегледи за проверка на техническата изправност на ППС, представляващо Разрешение с № 1280. Следователно въз.дружество е годен субект на административното нарушение. На следващо място от обективна страна се доказва и настъпилата промяна в обстоятелство, удостоверено с документ по чл. 18, ал. 1, т. 10 от Наредба № Н-32/16.12.2011 г. Съгласно последната разпоредба обстоятелство, което лицата по чл. 16 от Наредбата следва да удостоверят с нарочен документ, са: списък на уредите,

съоръженията и средствата за измерване, съдържащ данни за наименованието, марката, модела, типа и фабричния им номер, придружен с копие на паспортите ЕС декларация за съответствие за газоанализатора и декларация за съответствие с одобрен тип за стендовете за проверка на спирачните сили и димомерите, като газоанализаторът, димомерът и стендът за проверка на спирачните сили са със софтуери, вписани в регистъра по чл. 15, ал. 1, както и свидетелства за проверки по реда на чл. 9, ал. 6;. Това обстоятелство се удостоверява със сертификат, издаден от орган по сертификация на системи за управление, акредитиран от Изпълнителна агенция "Българска служба за акредитация" или от чуждестранен орган за акредитация, който е страна по Многостранното споразумение за взаимно признаване на Европейската организация за акредитация за област сертификация на системи за управление. Свидетелството за проверка на димомера в процесния контролно-технически пункт е издаден на 23.10.2021 г. Това свидетелство удостоверява, че димомера за дизелови двигатели и преминал периодична проверка. Свидетелството за проверка с № 0212 е прието като писмено доказателство по делото. Фактът на издаването му представлява промяна на обстоятелство, удостоверено с документ по чл. 18, ал. 1, т. 10 от Наредба № Н-32/16.12.2011 г. С осъществяването на този факт в обективната действителност са настъпили всички обстоятелства, включени в хипотезата на нормата по чл. 24, ал. 1 от Наредба № Н-32/16.12.2011 г. и от този момент за жалбоподателя е възникнало съответното правно задължение. Съдържанието на това му задължение е било да уведоми писмено изпълнителния директор на Изпълнителна агенция "Автомобилна администрация" чрез ръководителя на регионалната дирекция със седалище гр. Варна за настъпилата промяна, като приложи документите, които я удостоверяват – в случая това е екземпляр от издаденото свидетелство. Срокът за изпълнението на това задължение е седемдневен. Задължението за жалбоподателя е било да предприеме определено активно поведение.

При тези факти се установява, че жалбоподателят е изпълнил уведомителното си задължение по чл. 24, ал. 1 от Наредба № Н-32/16.12.2011 г. след изтичането на предвидения за това 7дневен срок. Забавеното изпълнение и бездействието до изтичането на законово установения срок от седем дни представлява изпълнителното деяние на нарушението, което е осъществено чрез бездействие. Нарушението е формално и от обективна

страна е довършено с факта на осъществяване на изпълнителното му деяние, без необходимост от последващ вредоносен резултат. С наказателното постановление е ангажирана обективната отговорност на юридическо лице, поради което въпросът за вината не подлежи на изследване в процеса.

При доказано извършване на административното нарушение, за което е санкциониран жалбоподателят, правилен е изводът на административнонаказващия орган, че извършеното деяние не представлява маловажен случай. За да бъде деянието маловажен случай, то трябва да разкрива по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на нарушения от същия вид. Тази преценка се прави с оглед липсата или незначителността на вредни последици или на други смекчаващи обстоятелства, които винаги представляват конкретни факти от обективната действителност и поради това тяхното съществуване следва да бъде установено по делото, както и по какъв начин тяхното проявление се отразява върху степента на обществена опасност на конкретното деяние. В процесния случай като смекчаващо обстоятелство се приема липсата на предходни нарушения от страна на дружеството жалбоподател. Само по себе си това не е достатъчно деянието да бъде квалифицирано като маловажен случай. Липсват данни за настъпили вредни последици, но следва да бъде съобразено и че извършеното нарушение е формално. Основанието за реализиране на административнонаказателната отговорност е самият факт на извършване на деянието, без необходимост от настъпване на някакъв допълнителен вредоносен резултат. Наличието на вредни последици не може да се приеме за типичен резултат за този вид нарушения, за да може тяхното отсъствие в случая значително да понижава степента на обществена опасност на деянието.

Същевременно изпълнението на уведомителното задължение от страна на жалбоподателя не е сторено дори и в кратък срок след изтичането на законовия срок. Не се установяват и никакви уважителни причини за толкова дълго продължаващото противоправно бездействие на жалбоподателя. Всичко това сочи на липса на дисциплина и negliжиране на обществените отношения, охранени с нарушената правна норма. Степента на обществена опасност не само че не е по-ниска от обикновените случаи на нарушения от този вид, но в случая тя дори е със значителен интензитет.

За така извършеното административно нарушение от жалбоподателя – юридическо лице, съгласно разпоредбата на чл. 178а, ал. 4, т. 1, предл. 1 от ЗДвП е предвидена имуществена санкция в размер на 1 000 лева. Правилно е определена приложимата санкционна разпоредба, като жалбоподателят е лице, което притежава разрешение по чл. 148, ал. 2 ЗДвП - Разрешение № 1280. Видът и размерът на санкцията са определени от законодателя във фиксиран размер. В тази връзка наложената с наказателното постановление имуществена санкция е правилно определена, като е индивидуализирана в единствения ѝ възможен размер. Тя не би могла да бъде изменена по аргумент от чл. 27, ал. 5 от ЗАНН, който следва да намери съответно приложение спрямо имуществените санкции.

По гореизложените съображения съдът намира жалбата за неоснователна, а наказателното постановление за законосъобразно и обосновано, издадено при правилно приложение на процесуалния и на материалния закон, поради което то трябва да бъде потвърдено.

С оглед изхода на делото и неоснователността на жалбата право на вземане за разноси възниква единствено за въззиваемата страна, която обаче не е поискала овъзмездяване на сторени разноси, нито е доказала извършването на такива. Присъждането на разноси не е автоматична последица от постановяването на благоприятно за страната решение и по дължимостта им съдът не се произнася служебно. За да се произнесе, съдът трябва да бъде надлежно сезиран с искане за присъждане на разноси - до приключване на последното съдебно заседание в съответната. По тези съображения разноси не следва да се присъждат в полза на никоя от страните.

Така мотивиран и на основание чл. 63, ал. 1, предл. първо от ЗАНН, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Наказателно постановление 23-0000140/21.03.2022г. на Директора на РД „Автомобилна администрация” - Варна, с което на „Диагностика 2011“ ЕООД на основание чл. 178а, ал. 4, т. 1, пр. 1 от Закона за движението по пътищата е наложена "имуществена санкция" в размер на 1 000 (хиляда) лева за нарушение по чл. 24, ал. 1 от

Наредба № Н-32 от 16.12.2011 г. за периодичните прегледи за проверка на техническата изправност на пътните превозни средства.

Решението може да се обжалва с касационна жалба на основанията, посочени в Наказателно-процесуалния кодекс, по реда на Административнопроцесуалния кодекс пред Административен съд – Варна в 14-дневен срок от получаване на съобщението от страните, че решението е изготвено.

Съдия при Районен съд – Варна: _____